YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS
(kolmas jaosto)

3 päivänä joulukuuta 2008 *

Asiassa T-227/06,

RSA Security Ireland Ltd, kotipaikka Shannon (Irlanti), edustajinaan barrister B. Conway ja solicitor S. Daly,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään X. Lewis ja J. Hottiaux,

vastaajana,

jossa vaaditaan kumottavaksi tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 16.6.2006 annettu komission asetus (EY) N:o 888/2006 (EUVL L 165, s. 6),

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

EUROOPAN YHTEISÖJEN
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Azizi sekä tuomarit E. Cremona (esittelevä tuomari) ja S. Frimodt Nielsen,

kirjaaja: E. Coulon,

on antanut seuraavan

määräyksen

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhdistetty nimikkeistö

1 Yhteisen tullitariffin soveltamiseksi sekä yhteisön ulkomaankaupan tilastoinnin sekä muita tavaroiden tuontiin tai vientiin liittyviä yhteisön politiikkoja koskevan tilastoinnin helpottamiseksi neuvosto otti tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista 23.7.1987 annetulla asetuksella (ETY) N:o 2658/87 (EYVL L 256, s. 1; jäljempänä yhdistetystä nimikkeistöstä annettu asetus) käyttöön kattavan nimikkeistön

tavaroista, joita tuodaan yhteisöön tai viedään yhteisöstä (jäljempänä yhdistetty nimikkeistö tai CN). Tämä nimikkeistö sisältyy kyseisen asetuksen liitteeseen I.

2 Varmistaakseen yhdistetyn nimikkeistön yhdenmukaisen soveltamisen yhteisössä komissio voi toteuttaa jäsenvaltioiden edustajista koostuvan komitean (tullikoodeksikomitea) avustuksella tiettyjä toimenpiteitä, jotka on mainittu yhdistetystä nimikkeistöstä annetun asetuksen 9 artiklassa. Näihin toimenpiteisiin kuuluvat muun muassa komissiolle annettu mahdollisuus antaa asetuksia tiettyjen tavaroiden luokittelemisesta yhdistettyyn nimikkeistöön (yhdistetystä nimikkeistöstä annetun asetuksen 9 artiklan 1 kohdan a alakohdan ensimmäinen luetelmakohta).

3 Tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 16.6.2006 annetun komission asetuksen (EY) N:o 888/2006 (EUVL L 165, s. 6; jäljempänä riidanalainen asetus) antamishetkellä yhdistetyn nimikkeistön tariffinimikkeiden 8470, 8471 ja 8543 sanamuodot olivat seuraavat:

– nimike 8470: ”laskukoneet ja taskukokoiset tietojen tallennus-, toisto- ja näyttölaitteet, joissa on laskutoimintoja; kirjanpitokoneet, postituskoneet, matka- tai pääsylippukoneet sekä niiden kaltaiset koneet, jotka sisältävät laskulaitteen; rekisteröivät kassakoneet – –”

– nimike 8471: ”automaattiset tietojenkäsittelykoneet ja niiden yksiköt; magneettimerkkien lukijat ja optiset lukijat, koneet tietojen siirtämistä varten tietovälineelle

koodimuodossa ja koneet tällaisten tietojen käsittelemistä varten, muualle kuulumattomat”

– nimike 8543: ”sähkökoneet ja -laitteet, joilla on itsenäinen tehtävä, muualle tähän ryhmään kuulumattomat”.

Sitovat tariffitiedot

4 Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi), sellaisena kuin se on muutettuna, 11 artiklan 1 kohdan ja 12 artiklan nojalla taloudelliset toimijat voivat saada tulliviranomaisilta sitovia tariffitietoja. Kyseessä ovat tiettyjen tavaroiden tariffiluokittelua koskevat tiedot, jotka sitovat tulliviranomaisia sitovan tariffitiedon hakijaan ja/tai saajaan nähden.

5 Tullikoodeksin 12 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tulliviranomaisten on kirjallisesta hakemuksesta ja komiteamenettelyä noudattaen määritettyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti annettava sitovia tariffitietoja tai sitovia alkuperätietoja.

– –

4. Sitova tieto on voimassa tariffien osalta kuusi vuotta – – siitä ajankohdasta, jona se on annettu. – –

5. Sitova tieto lakkaa olemasta voimassa:

a) tariffien osalta:

i) jos annetaan asetus eikä tieto enää ole kyseisellä asetuksella säädetyn oikeuden mukainen,

– –

Sitova tariffitieto lakkaa i ja ii alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa olemasta voimassa sinä ajankohtana, jona mainitut toimenpiteet julkaistaan – –

– –

6. Sitovan tiedon, joka lakkaa olemasta voimassa 5 kohdan a alakohdan ii tai iii alakohdan tai b alakohdan ii tai iii alakohdan mukaisesti, saaja voi jatkaa sen käyttöä kuuden kuukauden ajan mainituista julkaisemisesta tai ilmoituksesta, jos tämä on sitovan tiedon perusteella ennen kyseisen toimenpiteen toteuttamista tehnyt sitovia ja

lopullisia kyseisten tavaroiden ostoa tai myyntiä koskevia sopimuksia. Tuotteisiin, joista tullimuodollisuuksia täytettäessä esitetään tuonti-, vienti- tai ennakkovahvistustodistus, sovelletaan kuitenkin kuuden kuukauden määräajan asemesta kyseisen todistuksen jäljellä olevaa voimassaoloaikaa.

Edellä 5 kohdan a alakohdan i alakohdassa ja b alakohdan i alakohdassa tarkoitetussa tapauksessa voidaan asetuksessa – – vahvistaa määräaika, jona ensimmäistä alakohtaa sovelletaan.

– –”

6 Tietyistä tullikoodeksin soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, 8 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Sitovan tariffitiedon osalta kyseisen jäsenvaltion tulliviranomaisten on viipymättä toimitettava komissiolle:

a) jäljennös sitovaa tariffitietoa koskevasta hakemuksesta – –

b) jäljennös annetusta sitovasta tariffitiedosta – –

Nämä on toimitettava tietoliikennevälineillä.”

7 Asetuksen N:o 2454/93 9 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos kahden tai useamman sitovan tiedon välillä on ristiriitaisuuksia:

– komissio ottaa tämän kysymyksen käsiteltäväksi omasta aloitteestaan tai jäsenvaltion edustajan pyynnöstä komiteassa joko sen seuraavan kuukauden kokouksessa tai lähimmässä kokouksessa,

– komiteamenettelyn mukaisesti komissio päättää mahdollisimman pian ja viimeistään kuusi kuukautta ensimmäisessä luetelmakohdassa mainitusta kokouksesta – – toimenpiteestä nimikkeistöä – – koskevien säännösten yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi.”

Asian tausta

8 Kantaja RSA Security Ireland Ltd on Irlannin oikeuden mukaan perustettu yhtiö, joka valmistaa, maahantuo ja myy Euroopan yhteisön alueella ”RSA SecurID authenticator” -nimistä turvalaitetta kahdessa pääasiallisessa muodossa, joista toista kutsutaan ”luottokortiksi” ja toista ”key fobiksi”.

9 Irish Revenue Commissioners (Irlannin vero- ja tulliviranomainen, jäljempänä IRC) antoi 8.2.2001 kantajan hakemuksesta sitovan tariffitiedon, jossa kantajan tuote luokiteltiin yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8473 30 10 00. Mainitussa sitovassa tariffitiedossa kuvaillaan tuote seuraavalla tavalla: ”[Kyse on] internetissä tehtävien suoritusten turvamekanismista, [joka] koostuu nestekidenäytöstä, painetusta piirilevystä, mikro-ohjaimesta/piirilevystä, kondensaattoreista ja paristosta. [Nämä] kaikki osat ovat muovikuoressa.”

10 IRC ilmoitti 1.12.2003 kantajalle, että tullikoodeksikomitean tariffi- ja tilastonimikkeistä vastaava osasto (jäljempänä nimikkeistökomitea) oli päättänyt, että tuote oli asianmukaisesti luokiteltava CN-koodiin 8543 89. Mainitun komitean päätösten noudattamiseksi IRC kumosi täten 8.2.2001 annetun sitovan tariffitiedon välittömästi ja korvasi sen 8.4.2004 toisella sitovalla tariffitiedolla, jossa nyt kyseessä olevan laitteen tyyppinen laite luokiteltiin tullitariffin alanimikkeeseen, joka vastaa CN-koodia 8543 89 95 99. Uudessa sitovassa tariffitiedossa kuvaillaan tuote seuraavalla tavalla: ”[Kyseessä on] tietokoneen turvalaite, [joka] koostuu nestekidenäytöstä, painetusta piiristä ja paristosta, jotka ovat muovikuoressa tai luottokortin muotoisessa kotelossa. Kun laite on ohjelmoitu, se antaa kirjautumishetkellä turvallisen pääsyn tietojärjestelmään tunnistamalla ja vahvistamalla käyttäjän.”

11 Koska nimikkeen 8543 tullikanta on huomattavasti korkeampi kuin nimikkeen 8473, kantaja teki IRC:n tekemästä luokittelusta valituksen Revenue Appeal Commissionersiin (tulliasioita käsittelevä Irlannin muutoksenhakuelin, jäljempänä AC).

12 AC hyväksyi 10.10.2005 tekemällään päätöksellä valituksen ja totesi, että kyseessä olevan tuotteen asianmukainen luokittelu on tullikoodeksin tulkinta- ja luokittelusääntöjen nojalla ratkaistava tukeutumalla tuotteen objektiivisiin piirteisiin ja

ominaisuuksiin eli erityisesti siihen, että se laskee ja ilmoittaa näennäisesti satunnaisia numeroita. AC päätti täten, että tuote on luokiteltava laskukoneena nimikkeeseen 8470 10 00 00.

13 AC:n tekemän päätöksen seurauksena 8.4.2004 annettu sitova tariffitieto kumoutui, mistä IRC ilmoitti komissiolle. IRC päätti sittemmin olla valittamatta tästä päätöksestä Superior Courts of Irelandiin (Irlannin ylemmän oikeusasteen tuomioistuimet). AC:n tekemästä kyseisen tuotteen luokittelua koskevasta päätöksestä tuli näin ollen lopullinen Irlannin oikeudessa.

14 Kantaja pyysi täten IRC:tä palauttamaan 8.4.2004 annetun sitovan tariffitiedon nojalla tuoduista tavaroista aikaisemmin maksetut tullit. IRC kumosi muodollisesti 27.10.2005 päivätyllä kirjeellä mainitun sitovan tariffitiedon AC:n 10.10.2005 tekemän sen päätöksen mukaisesti, jossa tuote luokiteltiin alanimikkeeseen 8470 10 00 00.

15 Komissio antoi 15.11.2005 nimikkeistökomitealle IRC:n ilmoituksen, joka koski ”atk-turvalaitteen nimeltä ’SecurID authenticator’ (digipass) tariffiluokittelua”. Tätä pyyntöä tutkittiin mainitun komitean useissa kokouksissa.

16 IRC ilmoitti kantajalle 9.3.2006 päivätyllä kirjeellä, että nimikkeistökomitea oli keskustellut sitovan tariffitiedon kumoamisesta AC:n 10.10.2005 tekemän päätöksen johdosta ja että komissio oli sen jälkeen, kun nimikkeistökomitea oli hyväksynyt tekstiluonnoksen, lopulta antanut asetuksen, jossa kyseessä oleva tuote luokitellaan yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8543 89 97. IRC ilmoitti 23.6.2006 kantajalle

sähköpostitse riidanalaisen asetuksen julkaisemisesta ja huomautti, että kyseessä oli relevantti asetus, johon se oli viitannut mainitussa 9.3.2006 päivätyssä kirjeessä.

17 Riidanalaisen asetuksen liitteessä kyseessä oleva tuote luokitellaan seuraavalla tavalla:

Tavaran kuvaus	Luokittelu (CN-koodi)	Perusteet
(1)	(2)	(3)
Turvalaite, jonka avulla pääsee käyttämään automaattiseen tietojenkäsittelykoneeseen tallennettuja tiedostoja. Tämä muovikuoressa oleva laite koostuu nestekidenäytöstä, piirilevystä ja paristosta ja se voidaan kiinnittää avainrenkaaseen. Laite tuottaa kuusinumeroisen luvun, joka yksilöi käyttäjän ja joka mahdollistaa automaattiseen tietojenkäsittelykoneeseen tallennettujen tiedostojen käytön. Laitetta ei voida liittää automaattiseen tietojenkäsittelykoneeseen, vaan se toimii itsenäisesti.	8543 89 97	Luokittelu määräytyy yhdistetyn nimikkeistön 1 ja 6 yleisen tulkintasäännön sekä CN-koodien 8543, 8543 89 ja 8543 89 97 nimiketekstien mukaisesti. Laitetta ei voida luokitella nimikkeeseen 8470, koska tietoja ei voida syöttää manuaalisesti eikä sillä voida suorittaa kyseisen nimikkeen mukaisia laskutoimenpiteitä (ks. harmonoidun järjestelmän tätä nimikettä koskevat selitykset). Laitetta ei voida luokitella nimikkeeseen 8471 siitä syystä, että sitä ei voida vapaasti ohjelmoida käyttäjän tarpeiden mukaisesti (ks. 84 ryhmän 5 huomautuksen A kohdan a alakohdan 2 alakohta) eikä pitää automaattisen tietojenkäsittelykoneen yksikkönä, koska sitä ei voida yhdistää keskusyksikköön (ks. 84 ryhmän 5 huomautuksen B kohdan b alakohta). Laite voidaan luokitella nimikkeeseen 8543, koska se on sähkölaite, jolla on itsenäinen tehtävä, jota ei selosteta muualla nimikkeistössä.

18 Asetuksen 3 artiklan mukaisesti asetus tuli voimaan 20. päivänä sen jälkeen, kun se julkaistiin Euroopan unionin virallisessa lehdessä, eli 7.7.2006.

19 IRC vahvisti 11.8.2006 päivätyssä vastauksessaan kantajan 8.8.2006 esittämään tiedusteluun, että riidanalaisessa asetuksessa ”RSA SecurID authenticator [luokitellaan] alanimikkeeseen 8543 89 97”, ja totesi myös, että asetuksella kumotaan sen voimaantulosta lukien AC:n 10.10.2005 tekemä päätös ja että asetusta sovelletaan kyseessä olevaan tuotteeseen sekä ”key fobin” että ”luottokortin” muodossa.

Menettely ja asianosaisten vaatimukset

20 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 25.8.2006 toimittamallaan kannekirjelmällä.

21 Komissio esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 22.11.2006 toimittamallaan asiakirjalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla oikeudenkäyntiväitteen. Kantaja toimitti kirjalliset huomautuksensa tästä väitteestä 8.1.2007.

22 Komissio vaatii oikeudenkäyntiväitteessään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– jättää kanteen tutkimatta ja

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää oikeudenkäyntiväitteen

– toissijaisesti lykkää mainitun väitteen käsittelyä siihen saakka, kunnes pääasiassa on annettu ratkaisu

– kumoaa riidanalaisen asetuksen sillä perusteella, että siinä ei luokitella kantajan tuotetta yhdistettyyn nimikkeistöön tuotteen objektiivisten piirteiden ja ominaisuuksien perusteella

– toissijaisesti kumoaa riidanalaisen asetuksen, koska komissio käytti harkintavaltaa väärin ja/tai rikkoi olennaisia menettelymääräyksiä, kun se antoi asetuksen

– vahvistaa, että tuote, joka on luonteeltaan automaattinen tietojenkäsittelykone, on luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8471

– toissijaisesti vahvistaa, että tuotteen olennainen ominaispiirre on sen erityinen kyky tuottaa ja suorittaa käyttäjän ostohetkellä määrittelemiä matemaattisia laskutoimituksia ja että tuote on näin ollen luokiteltava laskulaitteena yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8470

– toteaa, että tuotteen olennainen ominaispiirre ei ole se, että se on turvalaite tai laite, joka mahdollistaa automaattiseen tietojenkäsittelykoneeseen tai muualle tallennettujen tiedostojen käytön

– määrää ne tullit palautettaviksi korkoineen, jotka kantaja on maksanut tuotteiden tuonnista yhteisöön riidanalaisen asetuksen voimaantulosta lukien ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti prosessinjohtotoimena 4.3.2008 päivätyllä kirjeellä komissiolle kirjallisen kysymyksen, jossa se pyysi tätä esittämään myös tiettyjä asiakirjoja. Komissio noudatti näitä pyyntöjä asetetussa määräajassa.

Oikeudellinen arviointi

25 Työjärjestyksen 114 artiklan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi, jos asianosainen sitä vaatii, ratkaista tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevan väitteen pääasiaa käsittelemättä. Saman artiklan 3 kohdan mukaan jatkokäsittely on suullinen,

jollei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätä toisin. Nyt esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo saaneensa asiakirja-aineiston tarkastelusta riittävästi tietoja antaakseen ratkaisun vaatimuksista ilman suullista käsittelyä.

Asianosaisten lausumat

26 Komissio väittää, että riidanalainen asetus ei koske kantajaa erikseen.

27 Se huomauttaa aluksi, että oikeuskäytännön mukaan yksityisen nostama kanne jätetään tutkimatta siltä osin kuin se on nostettu sellaisesta asetuksesta, jolla on EY 249 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettu yleinen soveltamisala. Komissio väittää erityisesti, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetukset tavaroiden luokittelemisesta yhdistettyyn nimikkeistöön eivät koske toimijoita erikseen ja että niiden tällaisista asetuksista nostamat kanteet on jätetty tutkimatta.

28 Lisäksi asia T-243/01, Sony Computer Entertainment Europe vastaan komissio, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antoi tuomion 30.9.2003 (Kok. 2003, s. II-4189; jäljempänä asia Sony), on komission mukaan ainoa asia, jossa tariffiluokittelusta annetun asetuksen on katsottu koskevan toimijaa erikseen, ja tämä johtui neljää tekijää koskevan edellytyksen täyttymisestä. Esillä olevassa asiassa ei voida päätyä samaan johtopäätökseen kuin kyseisessä asiassa, koska kantaja ei ole riittävässä määrin osoittanut, että kyse on kyseisessä asiassa tarkoitetuista ”poikkeuksellisista olosuhteista”.

29 Komissio katsoo, että ensimmäisellä tekijällä eli sillä seikalla, että edellä 28 kohdassa mainitussa asiassa Sony kyseessä olevan asetuksen perustana oli ollut Sonyn esittämä sitovaa tariffitietoa koskeva hakemus ja että muita tuotteita Sonyn pelikonsolia lukuun ottamatta ei ollut esitelty tai niistä ei ollut keskusteltu menettelyssä, joka johti mainitun asetuksen antamiseen (edellä 28 kohdassa mainittu asia Sony, tuomion 64–66 kohta), voi olla vain vähäinen merkitys tai ei merkitystä ollenkaan nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, koska menettely, joka johtaa tariffiluokittelua koskevan asetuksen antamiseen, aloitetaan aina tuotteen luokittelua koskevien ongelmien vuoksi. Nimikkeistökomitea ei ollut myöskään nimenomaisesti tutkinut kyseessä olevaa tuotetta eikä siitä ollut esitetty valokuvia, minkä kantaja kannekirjelmässään myönsi. Kantaja myönsi lisäksi, että mainittu komitea oli ottanut huomioon aiemmin samaan nimikkeeseen luokitellun samankaltaisen tuotteen nimeltä ”Digipass”.

30 Komissio huomauttaa toisesta tekijästä eli siitä seikasta, että Sony oli ainoa toimija, jonka oikeusasemaan vaikutti kyseessä oleva luokitteluasetus, jolla oli vaikutusta asiassa annettavaan ratkaisuun kansallisella tasolla (edellä 28 kohdassa mainittu asia Sony, tuomion 68 ja 69 kohta), että kantaja ei ole osoittanut, että kansallisissa tuomioistuimissa olisi käsiteltävänä riita, joka koskee kyseessä olevan tuotteen luokittelua ja jonka ratkaisu riippuu riidanalaisesta asetuksesta. Kantaja ei myöskään ole ainoa yritys, johon riidanalainen asetus vaikuttaa, minkä kantaja nimenomaisesti myönsi kannekirjelmässään, koska ainakin neljä eri yritystä pystyvät valmistamaan ja myymään tuotteita, jotka ovat samankaltaisia tai erittäin samankaltaisia kuin kantajan tuotteet ja joihin kaikkiin mainittu asetus saattaa vaikuttaa. Vaikka Irlannin viranomaisten kanssa käyty kirjeenvaihto, joka on kannekirjelmän liitteenä, osoittaa tältä osin epäilemättä, että riidanalaista asetusta sovelletaan kantajan tuotteeseen, siitä ei kuitenkaan ilmene, että kantajan tuote on ainoa, johon mainittu asetus vaikuttaa.

31 Komissio toteaa, että kolmatta tekijää eli sitä seikkaa, että edellä 28 kohdassa mainitussa asiassa Sony kyseessä oleva asetus koski nimenomaan kantajan tuotetta, koska tuomion liitteenä oli valokuva Sonyn logolla varustetusta tuotteesta ja koska mainitun asetuksen voimaantuloajankohtana muita sellaisia tuotteita ei ollut, joilla olisi ollut samat ominaisuudet (edellä 28 kohdassa mainittu asia Sony, tuomion 71–74 kohta), koskeva edellytys ei täyty nyt käsiteltävänä olevassa asiassa. Riidanalainen asetus ei nimittäin sisällä ainuttakaan kuvaa riidanalaisesta tuotteesta eikä viittausta tämän logoon,

patenttiin, tavaramerkkiin tai muuhun omistusoikeuteen. Kantaja ei ole myöskään väittänyt, että se on riidanalaista tuotetta kuvaavien niiden patenttien haltija, joista on liitetty otteet asiakirja-aineistoon, eikä että riidanalaisella asetuksella olisi millään tavalla vaikutettu patenteilla saatuihin oikeuksiin. Komissio katsoo lopuksi, että riidanalaisen asetuksen liitteessä olevassa sarakkeessa 1 oleva tuotteen kuvaus on yleinen ja se perustuu kyseessä olevien tavaroiden teknisiin piirteisiin ja ominaisuuksiin sekä liitteessä olevassa sarakkeessa 3 esitettyihin perusteluihin ja että tästä kuvauksesta ei voida päätellä, että sitä sovelletaan vain kantajan tuotteeseen – eikä kantaja sitä paitsi ole väittänyt tai osoittanut vastakkaista.

32 Komissio väittää neljännestä tekijästä, että toisin kuin Sony, joka oli edellä 28 kohdassa mainitussa asiassa Sony kyseessä olevassa asetuksessa luokitellun tuotteen ainoa valtuutettu maahantuoja, kantaja ei ole väittänyt olevansa kyseessä olevan tuotteen ainoa valtuutettu maahantuoja.

33 Komissio katsoo lopuksi, että nyt käsiteltävänä olevassa asiassa ei ole kyse edellä 28 kohdassa mainitussa asiassa Sony todetuista erityisistä olosuhteista. Riidanalainen asetus on täten luonnehdittava toimenpiteeksi, jolla on EY 249 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettu yleinen soveltamisala. Tämä asetus ei näin ollen koske kantajaa erikseen. Komissio muistuttaa lisäksi, että oikeuskäytännön mukaan tariffiluokittelusta annettua asetusta sovelletaan analogisesti siltä osin kuin nimikkeistökomitean suorittama tietyn tuotteen tutkimus koskee paitsi kyseessä olevaa tuotetta myös samanlaisia tai samankaltaisia tuotteita.

34 Komissio huomauttaa lopuksi, että kanteen tutkimatta jättäminen ei tarkoita sitä, että kantajalta evättäisiin oikeussuoja, koska kantaja voi vedota riidanalaisen asetuksen lainvastaisuuteen, kun se nostaa kansallisesta täytäntöönpanotoimesta kanteen kansallisessa tuomioistuimessa.

35 Kantaja kiistää komission väitteet ja katsoo, että riidanalainen asetus koskee sitä erikseen sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella se erottuu kaikista muista toimijoista.

36 Kantaja väittää, että asiassa 25/62, Plaumann vastaan komissio, 15.7.1963 annetun tuomion (Kok. 1963, s. 197, Kok. Ep. I, s. 181; jäljempänä asia Plaumann) mukaisesti useat erityiset tekijät ovat omiaan erottamaan kantajan tilanteen muista.

37 Ensimmäiseksi AC oli hyväksynyt kantajan tekemän valituksen 8.4.2004 päivätyllä sitovalla tariffitiedolla toteutetusta kyseessä olevan tuotteen tariffiluokittelusta, mikä tarkoitti sitovan tariffitiedon kumoamista.

38 Toiseksi AC:n tekemästä päätöksestä oli tullut lopullinen Irlannin oikeudessa, kun IRC päätti oltuaan yhteydessä komissioon olla hakematta muutosta kyseiseen päätökseen.

39 Kolmanneksi AC:n tekemän päätöksen jälkeen IRC:n ja komission suorittama hallinnollinen menettely koski erityisesti kyseessä olevaa tuotetta.

40 Neljänneksi IRC:n kantajalle lähettämät kirjeet (ks. edellä 16 ja 19 kohta) osoittavat epäilyksittä, että riidanalaisen asetuksen laatimisen tarkoituksena oli nimenomaisesti kumota AC:n tekemä tariffiluokittelua koskeva päätös.

41 Viidenneksi ja viimeiseksi kantaja on ainoa yritys, joka on oikeusteitse saanut tuotettaan koskevan sitovan tariffitiedon kumotuksi ja joka näin ollen on saanut edullisemman tariffiluokittelun, joka kumottiin riidanalaisella asetuksella.

42 Kantaja väittää myös, että riidanalaista asetusta, vaikka se voi näyttää olevan laadittu yleisin ja abstraktein ilmauksin, ei voida jäsentää ainoastaan soveltamisalaltaan yleiseksi toimenpiteeksi, jota sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja jonka oikeusvaikutukset kohdistuvat yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin. Komission osallistumisen luonne IRC:n päätökseen olla hakematta muutosta AC:n tekemään päätökseen, riidanalaisen asetuksen laadintatapa sekä asetuksen antaminen osoittavat sen, että asetus on toimenpide, jonka nimenomaisena tarkoituksena oli kumota AC:n tekemä päätös ja täten IRC:n kyseisen päätöksen johdosta antama sitova tariffitieto. Viime kädessä riidanalainen asetus on vain peitelty päätös.

43 Kantaja tukeutuu lisäksi yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-309/89, Codorníu vastaan neuvosto, 18.5.1994 antamaan tuomioon (Kok. 1994, s. I-1853, Kok. Ep. XV, s. I-177; jäljempänä asia Codorníu), jossa katsottiin, että asia koskee erikseen kantajaa, koska yhtäältä kantajalla oli laillinen oikeus käyttää kuviomerkkiä, joka oli rekisteröity ennen kyseessä olevan asetuksen antamista, ja koska toisaalta asetuksella estettiin kantajaa käyttämästä kaikkia tavaramerkkiin liittyviä oikeuksiaan. Nyt esillä olevassa asiassa kantaja on Codorníu-yhtiön kaltaisessa tilanteessa, jossa sillä on AC:n tekemään päätökseen perustuva sellainen laillinen oikeus tiettyyn tariffiluokitteluun, joka riidanalaisella asetuksella on tarkoitus kumota.

44 Lisäksi komission tekemä analyysi käsitteestä henkilö, jota asia ”koskee erikseen”, on siinä määrin virheellinen, että siinä vaivihkaa samaistetaan tämä käsite käsitteeseen henkilö, jota asia ”koskee ainoastaan”. Kuten edellä 43 kohdassa mainitusta asiasta Codorníu käy ilmi, se seikka, että riidanalainen asetus olisi voinut vaikuttaa samalla tavalla muihin yhteisön tuottajiin, jotka mahdollisesti ovat tavaramerkkien haltijoita, ei kuitenkaan estänyt yhteisöjen tuomioistuinta toteamasta, että asetus koski suoraan ja

erikseen Codorníuta. Yhteisöjen tuomioistuin ei täten todennut, että riidanalaisen asetuksen on koskettava erityisesti ja ainoastaan Codorníuta, jotta tällä olisi oikeus nostaa kumoamiskanne.

45 Kantaja korostaa, että oikeuskäytäntö, johon komissio viittaa, ei ole relevanttia. Tosiseikat asiassa 307/81, Alusuisse vastaan neuvosto ja komissio, jossa annettiin tuomio 6.10.1982 (Kok. 1982, s. 3463, Kok. Ep. VI, s. 547), ja asiassa 40/84, Casteels vastaan komissio, jossa annettiin tuomio 14.2.1985 (Kok. 1985, s. 667), sekä asiassa T-120/98, Alce vastaan komissio, jossa annettiin määräys 29.4.1999 (Kok. 1999, s. II-1395), ja asiassa T-49/00, Iposea vastaan komissio, jossa annettiin määräys 30.1.2001 (Kok. 2001, s. II-163), ovat nimittäin täysin erilaiset kuin nyt käsiteltävänä olevassa asiassa.

46 Kantaja katsoo lisäksi, että komission edellä 28 kohdassa mainitussa asiassa Sony tekemä tulkinta on virheellinen siltä osin kuin sen tarkoituksena on asettaa tariffiluokittelusta annetusta asetuksesta nostetun kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykseksi se, että neljää tekijää koskeva edellytys täyttyy. Kyseinen asia on sen sijaan ymmärrettävä niin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi näiden neljän tekijän olemassaolon perusteella ja soveltamalla edellä 36 kohdassa mainitusta asiasta Plaumann ilmeneniä arviointiperusteita, että asia koskee erikseen Sonya.

47 Kantaja kiistää myös sen, että komission väitteet, jotka koskevat komission tunnistamia neljää tekijää, ovat perusteltuja. Kantaja väittää ensimmäisestä tekijästä, että nyt käsiteltävänä olevan asian tosiseikkoja ei voida jättää huomiotta arvioitaessa komission toimintaa sen menettelyn aikana, joka johti riidanalaisen asetuksen antamiseen, koska komission aikomuksena oli evätä kantajalta AC:n tekemä tariffiluokitus. Tämä tosiseikkoihin liittyvä näkökohta kaikkine komission ja IRC:n välillä olleine vuorovaikutuksineen osoittaa etenkin, että riidanalainen asetus on itse asiassa peitelty päätös, jolla yksilöidään kantaja, jota se koskee erikseen.

48 Kantaja kiistää tältä osin komission väitteen, jonka mukaan se seikka, että nimikkeistökomitea ei nimenomaisesti tutkinut kyseessä olevaa tuotetta, tuotetta esittäviä kuvia eikä kantajan patenttiasiakirjoja, osoittaa, että asia ei koske kantajaa erikseen. Tällainen kantajan tuotetta koskeva huolimattomuus merkitsee sen sijaan, että riidanalaisen asetuksen antamista koskevassa menettelyssä ei noudatettu hyvää hallintotapaa. Kuten kantajan ja IRC:n välisestä kirjeenvaihdosta käy ilmi, nimikkeistökomitean jäsenet kuten itse komissio olivat tietoisia siitä, että heidän työnsä ensisijainen tavoite oli tutkia AC:n tekemä tuotteen tariffiluokittelu, koska kysymyksen komitealle oli esittänyt IRC AC:n tekemän päätöksen johdosta. Kantaja erottuu muista toimijoista viime kädessä sen seikan perusteella, että kantajalle AC:n päätöksellä myönnetty oikeus tiettyyn tariffiluokitteluun kumottiin tarkoituksella riidanalaisella asetuksella.

49 Kantaja toteaa toisesta tekijästä, että komission väite siitä, että nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kansallisessa tuomioistuimessa ei ole vireillä riitaa, joka koskee kyseessä olevan tuotteen luokittelua ja jonka ratkaiseminen riippuu riidanalaisesta asetuksesta, ei liity kysymykseen kantajan kanteen tutkittavaksi ottamisesta.

50 Kantaja katsoo lisäksi, että komission väite, jonka mukaan kantaja, toisin kuin Sony, ei ole ainoa toimija, jonka oikeusasemaan riidanalainen asetus vaikuttaa, merkitsee, että edellä 28 kohdassa mainittu asia Sony on ymmärretty väärin. Kantaja oli nimittäin aivan kuten Sony yhtäältä voittanut juttunsa kansallisten tulliviranomaisten antamasta sitovasta tariffitiedosta nostamallaan kanteella, ja toisaalta kansallisen tuomioistuimen tekemä kantajan vaatimusten mukainen tariffiluokittelu oli kumottu ja korvattu riidanalaisella asetuksella. Kantaja on näin ollen ainoa yritys, jonka oikeusasemaan riidanalaisen asetuksen antaminen on vaikuttanut.

51 Riidanalainen asetus ei kantajan mukaan myöskään vaikuta niiden yritysten oikeusasemaan, jotka pystyvät valmistamaan ja myymään tuotteita, joihin kyseinen asetus voi vaikuttaa. Toisin kuin kantaja, nämä yritykset eivät nimittäin olleet saaneet

lainkaan erityistä oikeutta tuoda tuotteitaan yhteisöön tariffinimikkeellä 8470. Niiden oikeusasema on näin ollen edellä 28 kohdassa mainitussa asiassa Sony annetun tuomion 70 kohdassa mainitun sen toisen toimijan oikeusaseman kaltainen, jolle oli annettu sitova tariffitieto PlayStation®2:n kaltaisen tuotteen luokittelemisesta Sonyn riitauttamaan tariffinimikkeeseen eikä tariffinimikkeeseen, jonka VAT and Duties Tribunal (arvonlisäveroasioita ja rekisteröintimaksuja käsittelevä tuomioistuin, Yhdistynyt kuningaskunta) oli Sonylle myöntänyt.

52 Kantaja toteaa kolmannesta tekijästä, että komission sille seikalle antama merkitys, että riidanalaisessa asetuksessa ei ole valokuvia tuotteesta eikä muitakaan suoria tai epäsuoria viittauksia kantajan logoon, patenttiin tai tavaramerkkiin, on jälleen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä 28 kohdassa mainitussa asiassa Sony tekemien toteamusten vääristelemistä. Asiassa, jossa annettiin kyseinen tuomio, riidanalaiseen asetukseen liitetty valokuva tuotteesta oli nimittäin vain lisätodiste eikä ratkaiseva todiste siitä, että kyseessä oleva asetus oli ymmärrettävä PlayStation®2-tuotteen tariffiluokittelua koskevaksi päätökseksi. Tästä ei voida tehdä päätelmää, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti, että tällaisen kirjallisen todisteen tai valokuvatodisteen puuttuminen varsinaisesta asetustekstistä tai asetuksen liitteestä estää sen, että kyseinen asetus koskee kyseessä olevaa maahantuojaa erikseen. Tällainen päätelmä on yhteisöjen tuomioistuimen sellaisen oikeuskäytännön vastainen, jonka mukaan sellaisten tietojen puuttuminen asetuksesta, joiden nojalla ne toimijat yksilöidään, joihin asetus voi vaikuttaa, ei ole ratkaisevaa sen vahvistamiseksi, etteikö asetus voi koskea niitä erikseen; viimeksi mainittu näkökohta voidaan edellä 36 kohdassa mainitun asian Plaumann mukaan osoittaa tosiseikoilla tai olosuhteilla, joiden perusteella nämä toimijat voidaan yksilöidä.

53 Komission väitteeseen, joka koskee sitä, että kantajan asiakirja-aineistoon liittämillä patentteja koskevilla otteilla ei ole todistusvoimaa, kantaja vastaa, että se ei ole koskaan väittänyt, että riidanalainen asetus loukkaa kantajan kyseessä olevilla patenteilla saamia oikeuksia. Kantaja korostaa tältä osin, että nyt käsiteltävänä olevan asian tosiseikkojen ja edellä 43 kohdassa mainitun asian Codorníu välinen yhteys määräytyy AC:n tekemän päätöksen eikä patenttien olemassaolon perusteella.

54 Kantaja riitauttaa myös komission väitteen, jonka mukaan edellä 28 kohdassa mainitun asian Sony neljättä tekijää koskeva edellytys ei täyty nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, koska toisin kuin Sony, kantaja ei ole riidanalaisen tuotteen ainoa valtuutettu tuoja. Kyseisessä tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei nimittäin todennut, että toimijan on oltava ainoa hyväksytty tuoja, jotta tariffiluokittelusta annettu asetus voi koskea sitä erikseen, mikä olisi lisäksi edellä 36 kohdassa mainitun asian Plaumann vastaista. Kantaja kiistää lisäksi komission näkemyksen, jonka mukaan käytännöstä tehdä tariffiluokittelu analogisesti soveltaen seuraa, että kaikki kyseisen kaltaisesta toimesta nostetut kanteet jätetään tutkimatta. Analogisesti soveltamalla tapahtuvalla luokittelulla ei nimittäin ole mitään vaikutusta oikeushenkilön tai luonnollisen henkilön oikeuteen osoittaa, että asetus koskee sitä erikseen, jotta tämän kanne otetaan tutkittavaksi yhteisöjen tuomioistuimissa.

55 Lopuksi kantaja korostaa komission väitteestä, joka koskee tehokasta oikeussuojaa, että nyt käsiteltävänä oleva kanne on kantajan ainoa tapa riitauttaa kyseessä oleva asetus, koska kantaja ei voi enää turvautua muutoksenhakumenettelyihin Irlannin Superior Courtseissa sen johdosta, että IRC päätti jättää käyttämättä tämän mahdollisuuden. Lisäksi EY 230 artiklan neljännessä kohdassa määrätty yksityisille annettu ehdoton ja rajoittamaton oikeus nostaa asetusta koskeva kumoamiskanne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa täydentää oikeutta vedota yhteisön toimen mitättömyyteen kansallisessa tuomioistuimessa, eikä oikeussuojakeinojen olemassaolo sellaisenaan ole este kumoamiskanteen, joka on nostettu mainitun artiklan nojalla, tutkittavaksi ottamiselle.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

56 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt eivät lähtökohtaisesti voi nostaa EY 230 artiklan neljännen kohdan nojalla kannetta, jolla pyritään kumoamaan tariffiluokittelusta annettuja asetuksia. Huolimatta näihin toimiin sisältyvien kuvausten konkreettisuudesta niiden soveltamisala on kuitenkin kaikilta osin yleinen, sillä ne koskevat ensinnäkin kaikkia kuvausta vastaavia tuotteita riippumatta niiden yksilöllisistä ominaisuuksista ja alkuperästä, ja toiseksi niiden vaikutukset koskevat kaikkia yhteisön tulliviranomaisia ja kaikkia maahantuojia, jotta

yhteistä tullitariffia sovellettaisiin yhdenmukaisesti (ks. edellä 28 kohdassa mainittu asia Sony, tuomion 58 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; asia T-183/04, Tokai Europe v. komissio, määräys 19.3.2007, 48 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja asia T-82/06, Apple Computer International v. komissio, määräys 19.2.2008, Kok. 2008, s. II-279, 45 kohta).

57 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa riidanalaisen asetuksen 1 artiklassa säädetään, että tavarat, joilla on liitteessä olevan taulukon sarakkeessa 1 kuvailtujen kaltaisia ominaisuuksia, on luokiteltava yhdistetyssä nimikkeistössä kyseisen taulukon sarakkeen 2 CN-koodiin eli koodiin 8543 89 97. Säännöstä sovelletaan kaikkiin tuotteisiin, jotka ovat samankaltaisia tai vastaavat kuvattua tyyppiä, riippumatta niiden yksilöllisistä ominaisuuksista ja alkuperästä (ks. vastaavasti edellä 45 kohdassa mainittu asia Casteels v. komissio, tuomion 11 kohta ja edellä 56 kohdassa mainittu asia Apple Computer International v. komissio, määräyksen 46 kohta).

58 Tämä säännös, joka on EY 249 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettu yleisesti sovellettava toimenpide, koskee objektiivisesti määriteltyjä tilanteita, ja sen oikeusvaikutukset kohdistuvat yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin eli etenkin siinä kuvailtujen tuotteiden maahantuojiin (ks. vastaavasti edellä 45 kohdassa mainittu asia Iposea v. komissio, määräyksen 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

59 Yleisesti sovellettava toimikin voi kuitenkin tietyissä olosuhteissa koskea tiettyjä taloudellisia toimijoita erikseen, jotka voivat siten riitauttaa sen EY 230 artiklan neljännen kohdan nojalla. Näin on silloin, kun kyseessä oleva toimi vaikuttaa niihin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista ja ne voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (edellä 36 kohdassa mainittu asia Plaumann, s. 223 ja edellä 43 kohdassa mainittu asia Codorníu, tuomion 19 ja 20 kohta sekä edellä 56 kohdassa mainittu asia Tokai Europe v. komissio, määräyksen 49 kohta ja edellä 56 kohdassa mainittu asia Apple Computer International, määräyksen 48 kohta). Tältä osin se seikka, että toimella, jonka soveltamisala on yleinen, voi olla erilaisia konkreettisia vaikutuksia eri oikeussubjekteihin, joihin sitä sovelletaan, ei ole omiaan erottamaan niitä kaikista muista asianomaisista toimijoista silloin, kun toimea sovelletaan

objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin (asia C-409/96 P, Sveriges Betodlares ja Henrikson v. komissio, määräys 18.12.1997, Kok. 1997, s. I-7531, 37 kohta; asia T-178/01, Di Lenardo v. komissio, määräys 25.9.2002, 52 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja asia T-104/06, SPM v. komissio, määräys 12.1.2007, 70 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

60 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan mahdollisuus määrittää jollakin tarkkuudella niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin toimenpidettä sovelletaan, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit ei suinkaan merkitse sitä, että kyseisen toimenpiteen on katsottava koskevan heitä erikseen, jos tämä soveltaminen tapahtuu kyseessä olevassa toimessa objektiivisesti määritellyn oikeudellisen tilanteen tai tosiseikaston perusteella (ks. vastaavasti edellä 43 kohdassa mainittu asia Codorníu, tuomion 18 kohta; edellä 45 kohdassa mainittu asia Iposea v. komissio, määräyksen 31 kohta ja edellä 56 kohdassa mainittu asia Apple Computer International v. komissio, määräyksen 52 kohta).

61 Lisäksi se, että toimi vaikuttaa tiettyihin toimijoihin taloudellisesti enemmän kuin muihin saman alan toimijoihin, ei riitä siihen, että tämän toimen voitaisiin katsoa koskevan heitä erikseen (asia T-287/04, Lorte ym. v. neuvosto, määräys 8.9.2005, Kok. 2005, s. II-3125, 54 kohta ja asia T-417/04, Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia v. komissio, määräys 12.3.2007, Kok. 2007, s. II-641, 58 kohta).

62 Nyt esillä olevassa asiassa kantaja väittää lähtökohtaisesti, että kyseessä oleva luokittelu sai alkunsa sen IRC:lle tekemästä sitovaa tariffitietoa koskevasta hakemuksesta, että sen AC:lle tekemän valituksen johdosta viimeksi mainittu teki lopullisen päätöksen kyseessä olevasta tuotteesta ja luokitteli sen CN-koodiin 8470 ja että se on näin olen ainoa yritys, jolla on erityinen tariffiluokittelu, joka myöhemmin kumottiin riidanalaisella asetuksella. Lopuksi AC:n tekemän päätöksen jälkeen IRC:n toteuttama hallinnollinen menettely ja komission toteuttama menettely, joka johti riidanalaisen asetuksen antamiseen, koskivat erityisesti kantajan tuotetta.

63 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan kantajan esittämistä väitteistä ei voida havaita erityispiirrettä, joka edellä 56–58 kohdassa esitetyistä periaatteista poiketen on kantajalle tunnusomainen, tai sellaista tosiasiallista tilannetta, jonka perusteella kantaja erottuu muista talouden toimijoista ja se voidaan yksilöidä verrattuna muihin talouden toimijoihin, joita riidanalainen asetus mahdollisesti koskee.

64 Tältä osin on aluksi todettava, että sitovan tariffitiedon tarkoituksena on antaa taloudelliselle toimijalle täysi varmuus silloin, kun tavaran luokittelu voimassa olevaan tullitariffiin on epäselvää, ja näin suojata toimijaa siltä, että tulliviranomaiset muuttavat myöhemmin kantaansa tavaroiden luokittelusta. Sitovan tariffitiedon tarkoituksena taikka vaikutuksena ei sitä vastoin ole, että sillä taattaisiin toimijalle se, että sitä tariffinimikettä, johon toimija vetoaa, ei myöhemmin muuteta yhteisön lainsäätäjän antamalla säädöksellä, koska itse tullikoodeksin 12 artiklassa on säädetty sitovan tariffitiedon rajoitetusta voimassaolosta (ks. vastaavasti asia C-315/96, Lopex Export, tuomio 29.1.1998, Kok. 1998, s. I-317, 28 kohta).

65 Se seikka, että jäsenvaltion tuomioistuin päättää kumota sitovan tariffitiedon ja luokitella tuotteen uudelleen yhdistetyn nimikkeistön tiettyyn nimikkeeseen, ei ole sellaisenaan omiaan yksilöimään sen toimijan oikeudellista tilannetta, joka voi vedota kyseiseen ratkaisuun. Vaikka tällainen ratkaisu sitoo kyseisen jäsenvaltion tulliviranomaisia, se ei kuitenkaan tarkoita, kuten kantaja väittää, että tämä ratkaisu merkitsee sellaista oikeutta tuoda tavaraa yhdistetyn nimikkeistön tiettyyn koodiin luokiteltuna, joka on sellaisenaan riittävä yksilöimään tämän toimijan. Tästä seuraa, että nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja ei voi perustaa sitä, että se on yksilöity, siihen, että se on ainoa yritys, joka on saanut sitovan tariffitiedon kumotuksi oikeusteitse ja näin ollen oikeuden tuoda kyseessä olevaa tuotetta yhdistetyn nimikkeistön nimikkeellä 8470.

66 Kantajan väitteillä, jotka koskevat riidanalaisen asetuksen antamismenettelyä, ei voida kumota edellä esitettyjä päätelmiä.

67 Vaikka on totta, että riidanalaisen asetuksen antamismenettely käynnistyi pyynnöllä, jonka Irlannin viranomaiset esittivät AC:n tekemän päätöksen johdosta, tällainen olosuhde ei voi kuitenkaan sellaisenaan yksilöidä kantajaa EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla. Tariffiluokittelua koskevan asetuksen soveltaminen ulottuu nimittäin lähtökohtaisesti kaikkiin tuotteisiin, jotka ovat samankaltaisia tai vastaavat kuvattua tyyppiä, riippumatta niiden yksilöllisistä ominaisuuksista ja alkuperästä.

68 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa ensiksi kantajan väitteestä, jonka mukaan AC:n tekemän päätöksen jälkeiset tosiseikat osoittavat, että mainittu menettely koski nimenomaisesti kyseessä olevaa tuotetta, että asiakirja-aineistosta käy ilmi, että komissio oli ilmoittanut jäsenvaltioiden tulliviranomaisille jo elokuussa 2003, että sille oli saapunut Puolan tulliviranomaiselta pyyntö, joka koskee sellaisen ”digipass”-nimisen tuotteen tariffiluokittelua, joka on ominaisuuksiltaan samankaltainen kuin nyt kyseessä oleva tuote. Tämä kysymys tutkittiin alun perin nimikkeistökomitean 322. kokouksessa, joka pidettiin lokakuussa 2003 ja jota edelsi komission ja IRC:n välinen kirjeenvaihto viimeksi mainitun antamasta ensimmäisestä eli 8.2.2001 annetusta sitovasta tariffitiedosta, jossa annettiin eri tariffinimike kuin Saksan tulliviranomaisten antamassa sitovassa tariffitiedossa, jossa kantajan tuotteen kanssa samankaltainen tuote luokiteltiin alanimikkeeseen 8543 89 95. Vasta sen jälkeen, kun nimikkeistökomitea antoi ehdotuksen, jossa todettiin, että ”digipass” oli turvalaite, joka kuuluu kaatonimikkeenä pidettävään alanimikkeeseen 8543 89, IRC ilmoitti 1.12.2003 päivätyssä kirjeessä kumonneensa 8.2.2001 annetun sitovan tariffitiedon ja aikovansa antaa uuden sitovan tariffitiedon, jonka se antoi 8.4.2004 ja jossa kantajan tuote luokiteltiin uudelleen alanimikkeeseen 8543 89 95 99; tämä luokittelu muutettiin sittemmin AC:n 10.10.2005 tekemällä päätöksellä.

69 Nimikkeistökomitea tutki sillä välin uudelleen kysymyksen näiden tuotteiden luokittelusta 350. kokouksessaan, joka pidettiin 20.9.2004 ja jonka aikana todettiin, että ”laitteet, jotka on suojattu salasanalla, jonka avulla käyttäjä voidaan tunnistaa, ja jotka laskevat ja antavat tietyn salasanan, ovat laitteita, joilla on itsenäinen tehtävä ja jotka kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 8543 89”. Näihin kaikkiin seikkoihin on lisäksi selvästi vedottu IRC:n tekemässä ilmoituksessa, joka käynnisti

menettelyn, joka johti nimikkeistökomitean 386., 389. ja 391. kokouksessa käytyjen useiden keskustelujen jälkeen riidanalaisen asetuksen antamiseen (ks. edellä 15 kohta).

70 Toisin kuin kantaja väittää, ei näin ollen voida tarkastella pelkästään toteamusta, että AC:n tekemästä päätöksestä seurannut menettely käynnistyi IRC:n pyynnöstä, koska menettely liittyy yleisempään ja laajempaan asiayhteyteen, joka ylittää nyt kyseessä olevat tosiseikat, koska, kuten edellä todettiin, toinen jäsenvaltio oli aiemmin kysynyt tietoja samankaltaisesta tuotteesta ja komissio oli viitannut Saksan ja Irlannin tulliviranomaisten antamien sitovien tariffitietojen välillä olevaan eroon sekä useiden jäsenvaltioiden tulliviranomaisten välillä olevaan mielipide-eroon tällaisten tuotteiden luokittelusta.

71 Toiseksi kantajan väitteestä, jonka mukaan sen IRC:ltä saamat kirjeet osoittavat, että riidanalainen asetuksen laatimisen nimenomaisena tarkoituksena oli kumota AC:n tekemä päätös, on todettava, että kyseistä väitettä ei ole vain riittämättömästi perusteltu vaan se on myös merkityksetön ottaen huomioon, että mainitut kirjeet on saatu Irlannin tulliviranomaisilta eikä komissiolta ja että kirjeisiin sisältyvät väitteet eivät näin ollen voi sitoa viimeksi mainittua. Näissä kirjeissä sitä paitsi vain vahvistetaan, että riidanalaista asetusta sovelletaan kantajan tuotteeseen, eikä niistä ilmene lainkaan, että tämän asetuksen tarkoituksena oli kumota AC:n tekemä päätös. Erityisesti IRC:n 11.8.2006 päivätystä kirjeestä käy ilmi, että riidanalaisen asetuksen antamisella ei tavoiteltu AC:n päätöksen kumoamista vaan se on seurausta kyseisen asetuksen voimaantulosta.

72 Kolmanneksi sen kantajan väitteen osalta, jonka mukaan IRC oli päättänyt komission kanssa neuvoteltuaan olla hakematta muutosta AC:n päätökseen, asiakirja-aineistosta ei mistään ilmene, että tällainen päätös oli tehty komission ehdotuksesta tai

painostuksesta. Sen sijaan nimikkeistökomitealle lähetetyssä ilmoituksessa (ks. 15 kohta edellä), joka käynnisti riidanalaisen asetuksen antamiseen johtaneen menettelyn, IRC totesi seuraavaa:

”Revenue Commissioners päätti olla saattamatta asiaa High Courtin käsiteltäväksi oikeuskysymyksen osalta, koska [AC:n] päätös koski tosiseikkoja. Asia on nyt annettu [nimikkeistö]komitealle tiedoksi.”

73 Neljänneksi kantajan väitteestä, joka koskee sitä, että AC:n päätös merkitsee sellaista tosiasiallista tilannetta, jonka seurauksena kantaja voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin Codorníu edellä 43 kohdassa mainitussa asiassa Codorníu, on riittävää huomauttaa, että toisin kuin tavaramerkkioikeus, johon kantajalla oli yksinoikeus mainitussa asiassa, jossa antamassaan tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin korosti tältä osin, että kantaja oli rekisteröinyt kuviomerkin Espanjassa vuonna 1924 ja käyttänyt tätä merkkiä perinteisesti sekä ennen tätä rekisteröintiä että sen jälkeen, nyt esillä olevassa asiassa kantajan oikeus tuoda tuotettaan yhdistetyn nimikkeistön tietyllä koodilla perustuu ainoastaan AC:n tekemään päätökseen. Koska nämä kaksi tilannetta eivät ole millään tavalla verrannollisia toisiinsa, AC:n päätöstä ei voida pitää seikkana, jonka avulla kantaja voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin Codorníu, joka tavaramerkkinsä rekisteröimisellä saavuttamansa yksinoikeuden nojalla oli kyseessä olevan asetuksen antamisen jälkeen täysin erilaisessa tilanteessa kuin kaikki muut taloudelliset toimijat.

74 Viidenneksi siitä seikasta, että riidanalaisessa asetuksessa määriteltyä alanimikettä vastaava tulli on korkeampi kuin se, johon kantaja voi AC:n tekemän päätöksen nojalla vedota, on todettava, että se, että toimi vaikuttaa tiettyihin toimijoihin taloudellisesti enemmän kuin muihin saman alan toimijoihin, ei riitä siihen, että kyseisen toimen voitaisiin katsoa koskevan heitä erikseen (edellä 61 kohdassa mainittu asia Lorte ym. v. neuvosto, määräyksen 54 kohta ja edellä 61 kohdassa mainittu asia Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia v. komissio, määräyksen 58 kohta).

75 Kuudenneksi kantajan väite, joka koskee tehokkaan oikeussuojan puuttumista – jota nyt käsiteltävänä olevassa asiassa ei sitä paitsi ole näytetty toteen – sen johdosta, että riidanalaisen asetuksen pätevyyden arvioinnin mahdollistavia kansallisia muutoksenhakukeinoja ei ole, koska kantaja ei voi enää turvautua muutoksenhakumenettelyihin Irlannin Superior Courtseissa, on myös hylättävä sillä perusteella, että AC:n päätöksestä on tullut lopullinen Irlannin oikeudessa.

76 Yhteisön oikeussuojakeinojärjestelmän sellaista tulkintaa ei nimittäin voida hyväksyä, jonka mukaan yhteisöjen tuomioistuimissa voidaan nostaa kumoamiskanne, jos sen perusteella, että yhteisöjen tuomioistuimet ovat konkreettisesti tutkineet kansalliset menettelysäännöt, voidaan pitää toteennäytettynä, ettei luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön ole niiden mukaan mahdollista nostaa kannetta riitauttaakseen väitetysti lainvastaisen yhteisön toimen pätevyyden. Tällaisessa oikeussuojakeinojärjestelmässä edellytettäisiin kussakin konkreettisessa tilanteessa, että yhteisöjen tuomioistuimet tutkivat ja tulkitsevat kansallisia menettelysääntöjä, mikä ylittäisi niiden toimivallan yhteisön toimien laillisuusvalvonnan alalla (ks. edellä 56 kohdassa mainittu asia Tokai Europe v. komissio, määräyksen 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

77 Seitsemänneksi edellä 28 kohdassa mainitusta asiasta Sony, johon kantaja on myös vedonnut, on todettava, kuten kyseisen tuomion 77 kohdassa on täsmennetty, että vain ”käsiteltävään asiaan liittyvissä poikkeuksellisissa olosuhteissa” kantaja voidaan yksilöidä. Näin ollen on palautettava mieliin, mitkä nämä poikkeukselliset olosuhteet olivat, jotta voidaan todeta, täyttyvätkö niitä koskevat edellytykset käsiteltävänä olevassa asiassa, kuten kantaja väittää.

78 Ensimmäiseksi on todettava, että kun Sonylle oli edellä 28 kohdassa mainitussa asiassa Sony ilmoitettu nimikkeistökomiteassa käytävistä keskusteluista sen tuotteen eli videopelikonsolin nimeltään PlayStation®2 tariffiluokittelusta, se otti yhteyttä mainitun komitean puheenjohtajaan ja esitteli tämän kutsusta tuotteen komitean kokouksessa sekä vastasi komitean jäsenten esittämisiin useisiin kysymyksiin. Sonyn ja komission

virkamiesten välillä oli myöhemmin vielä useita yhteydenottoja Sonyn tuotteen luokittelua koskevan päätöksen valmistelemiseksi.

79 Toiseksi tuomioistuimen ratkaisun johdosta Yhdistyneen kuningaskunnan tulliviranomaiset antoivat Sonylle sitovan tariffitiedon, jossa sen tuote luokiteltiin alanimikkeeseen ja joka myöhemmin kumottiin ja korvattiin kyseessä olleella asetuksella.

80 Kolmanneksi Sonyn riitauttamassa asetuksessa kuvailtiin yksityiskohtaisesti Sonyn tuotteen kaikki ominaisuudet, ja asetukseen oli liitetty valokuva tuotteesta. Lisäksi kyseisen asetuksen voimaantuloajankohtana muita sellaisia tuotteita ei ollut, joilla olisi ollut samat ominaisuudet.

81 Neljänneksi Sony oli mainitun pelikonsolin ainoa valtuutettu maahantuoja yhteisössä.

82 Kyseisen asian ja nyt käsiteltävänä olevan asian ainoa samankaltaisuus johtuu täten siitä, että molemmissa tapauksissa kansallinen tuomioistuin oli päätöksellään kumonnut tulliviranomaisten aiemmin antaman sitovan tariffitiedon ja luokitellut tuotteen yhdistetyn nimikkeistön toiseen koodiin; päätös oli myöhemmin kumottu kyseessä olevan, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa riitautetun asetuksen antamisen vuoksi. Näiden kahden tapauksen välisistä eroavuuksista on todettava, että ne ovat huomattavia.

83 Tämä pätee ensinnäkin nimikkeistökomiteassa käytyyn menettelyyn, johon, kuten edellä on jo todettu, Sony toisin kuin kantaja osallistui aktiivisesti (ks. vastaavasti edellä

56 kohdassa mainittu asia Apple Computer International v. komissio, määräyksen 50 ja 51 kohta).

84 Sama koskee myös tuotteen kuvausta, joka on riidanalaisen asetuksen liitteessä olevan taulukon sarakkeessa 1, koska toisin kuin Sony, kantaja ei ole osoittanut, että kuvaus sisältää tekijöitä, jotka liittyvät erityisesti ja ainoastaan sen tuotteeseen. Tältä osin on todettava, että edellä 28 kohdassa mainitussa asiassa Sony komissio ei ollut vain kuvaillut tapaa, jolla videopelikonsoli tarjottiin jälleenmyyntiin, vaan myös eri osat, josta konsoli koostui ja joihin se voitiin kytkeä, sekä sen pääasialliset toiminnot. Sony oli täten onnistunut näyttämään toteen, että kuvaus vastasi täsmällisesti komissiolle lähetettyjä sen tuotetta koskevia teknisiä eritelmiä ja oli niin tarkka, että sitä ei olisi voitu soveltaa ainakaan kyseisen asetuksen voimaantulohetkellä muihin laitteisiin kuin sen pelikonsoliin (edellä 28 kohdassa mainittu asia Sony, tuomion 72 kohta).

85 Lisäksi toisin kuin Sony, joka oli riidanalaisen tuotteen ainoa valtuutettu maahantuoja yhteisössä, nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja ei ole yrittänyt osoittaa päinvastaista eikä myöskään kiistänyt komission väitettä, jonka mukaan oli olemassa ainakin neljä eri yritystä, jotka pystyivät valmistamaan ja myymään tuotteita, joiden ominaisuudet mahdollisesti vastasivat riidanalaisen asetuksen liitteessä olevan taulukon sarakkeessa 1 olevaa kuvausta. Mainittua kuvausta on näin ollen pidettävä pikemminkin yleisluonteisena, koska sen soveltamisalaan voi kuulua muitakin tuotteita kuin kantajan tuote.

86 Lopuksi on katsottava, että edellä 28 kohdassa mainitussa asiassa Sony sillä seikalla, että oli olemassa tuotetta koskeva valokuva, jossa PS2-logo oli selvästi näkyvissä, vaikka Sonyn logo oli poistettu, oli huomattava merkitys kanteen tutkittavaksi ottamisen arvioinnissa. Vaikka mainitussa asiassa kyseessä olleen asetuksen liitteessä oleva valokuva tuotteesta on lähinnä lisätodiste eikä ratkaiseva todiste, sen voidaan kuitenkin katsoa olevan tekijä, joka on otettava huomioon riidanalaisen asetuksen säännösten

luonteen arvioimiseksi. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on kuitenkin todettava, että riidanalaisessa asetuksessa ei ole minkäänlaista valokuvaa kantajan tuotteesta eikä mistään muusta tuotteesta.

87 Kantaja ei ole näin ollen osoittanut edellä 28 kohdassa mainitussa asiassa Sony yksilöityjen sellaisten ”poikkeuksellisten olosuhteiden” olemassaoloa, joiden nojalla on mahdollista todeta, että riidanalainen asetus koskee kantajaa erikseen samalla tavalla kuin sitä, jolle päätös on osoitettu.

88 Tästä seuraa, että riidanalainen asetus koskee kantajaa ainoastaan sen objektiivisesti määritellyn aseman takia, jossa se on kyseisen asetuksen liitteessä olevassa taulukossa määriteltyjen sellaisten turvalaitteiden maahantuojana, jotka mahdollistavat automaattiseen tietojenkäsittelykoneeseen tallennettujen tiedostojen käytön, samoin kuin se koskee kaikkia muita toimijoita, jotka ovat tosiasiallisesti tai mahdollisesti samassa tilanteessa.

89 Kaikesta edellä olevasta seuraa, että riidanalainen asetus ei koske kantajaa erikseen ja että kanne on siksi jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

90 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäynti-

kulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) RSA Security Ireland Ltd velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 3 päivänä joulukuuta 2008.

E. Coulon — J. Azizi

kirjaaja — jaoston puheenjohtaja